

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Den store hvide Flok vi see,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Den store hvide Flok vi see," i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956, 1951-56, s. 123.* Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-workid79018/facsimile.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*

Og Sønnen randelig,
Hvad han fortiente dig,
Med søde Ord,
Bær frem paa Bord.

5.
God Nat, god Nat,
Du Verdens fæle Ørk,
Af Ondskab meer end mørk!
Hist er min Skat,
I dig Jerusalem,
Min sjøde Jesu Hiem.
Hvad var det rart
At see ham snart!

Nr. 352. - LXIX.

1.

93 **D**en store hvide Flok vi see,
Som tusind' Bierge fuld af Snee,
Med Skov omkring
Af Palme-Sving,
For Thronen. Hvo er' de?
Det er en Helte-Skare, som
Af hiin den store Trængsel kom,
Og har sig toed
I Lammets Blod
Til Himlens Helligdom.
Der holde de nu Kirke-Gang,
Med u-ophørlig Jubel-Klang,

4, 5-8: Hvad Jesus har vundet ved sin forsonergerning, er tænkt som en ret, der smites frem på bordet i himlen. — 5, 1: god Nat] fatvel. — 5, 2-3: jfr. nr. 187, 1, 1-2. — 5, 7: hvad] hvor; rart] herligt.
Nr. 352 — LXIX. Original. Jir. nr. 302, 3-4; 345, 2. 4. Salmen er bygget over Job. Ab. 7, 9-17, hvorefter v. 9-12 udgør slutningen af lektionen til allehelgønsdag. — 1, 1-5: Job. Ab. 7, 9. 13. — 1, 4: Palme-Sving] palmegrene, som de frelste svinger i sejrsglæde. — 1, 6-9: Job. Ab. 7, 14.

I høje Chor,
Hvor GUD han boer,
Blant alle Englers Sang.

2.

Her gik de under stor Foragt.
Men see dem nu i deres Pragt:
For Thronen staaer
De Slagte-Faar

I Himlens Præste-Dragt.
Sant er det, i saa mungen Nød
Tit Taare-Strøm paa Kinder flød;

Men GUD har dem,
Strax de kom hjem,

Aftørret paa sit Skiød.

Nu holde de, og har til best
Hos ham en ævig Løfsals Fest;
Og Lammet selv,

Ved Livets Elv,

Er haade Vært og Giest.

1, 13: i høje Chor! Aldre bibeloversættelser bruger på visse steder 'kore' som betegnelse for det allerhelligste i Jerusalems tempel (nu sindershallen*), 1. Kong. 8, 5. 16. 19 fig.; Sl. 28, 2 (på sidsteævnte sted nu blot 'stempel'). Det er dog næppe berudfra, man skal forstå Brorsons udtryk (således Chr. Ludwigs, *Strængen*, er af Guld, 1927, s. 138 fig.). I hvert fald passer højs slet ikke dertil. Det billede, som loresvæver digteren, er snarere højkorret i en stor kirke. Herfor taler også, at han netop i sine kataloget ved kirkeviserne 1758 bruger det samme udtryk: *Hvor længe mine Sinde Det høje Chor af finde, Hvor jeg i Palme-Flokk Kom ret min GUD oplyse* (se s. 327 fig.). Car. Koch (H. A. Brorson, 1920, s. 65) har næppe set meget fejl, når han skriver: 'Brorson fik slaa Farver fra en Gudsstjerner med mange Menneskers Vandring Indemorgen ind under de store Hvælvinger og op til det høje Kor i Bibe Domkirke. Saa saa han derfra endnu højere op'. Jfr. nr. 267, 15, 5. — 2, 4: *de Slagte-Faar* St. 14, 23 (vil ere regnede som slagtefår, ældre oversættelser); Rom. 8, 36. — 2, 5: *Himlens Præste-Dragt* de 'lange hvide klæder', Joh. Ab. 7, 9; de israelitiske præster har en lang kjortel af byssus, i ældre oversættelser gengivet ved 'hvidt linned' el. 'hvid silke', 2. Mos. 28, 39-40; 39, 27, jfr. hos os den hvide messeskjorte, som er den egentlige præstedragt. — 2, 6: *sant er det* ganske vist. — 2, 8-10: Joh. Ab. 7, 17. — *gaa til Skiød* vel: som når man tager et barn på skødet for at trøste det. — 2, 11: *har til best* har i behold, om hvad der er gæst til dem. — 2, 12: *Løfsals Fest* Palmegreneene høvte til ved løvsaldesten, 3. Mos. 23, 40; 2. Mak. 10, 7, og berudfra kan skildringen i Joh. Ab. 7, 9 fig. optages som et himmelsk mødstykke til denne højtid. — 2, 14: *ved Livets Elv* Joh. Ab. 7, 17: 'Lammet ... skal ledsage dem til de levende vands kilder', jfr. Joh. Ab. 22, 1 fig. — 2, 15: *er haade Vært og Giest* Man har forstået det rent dogmatisk om, at Jesus som sand Gud er vært, som sandt men-